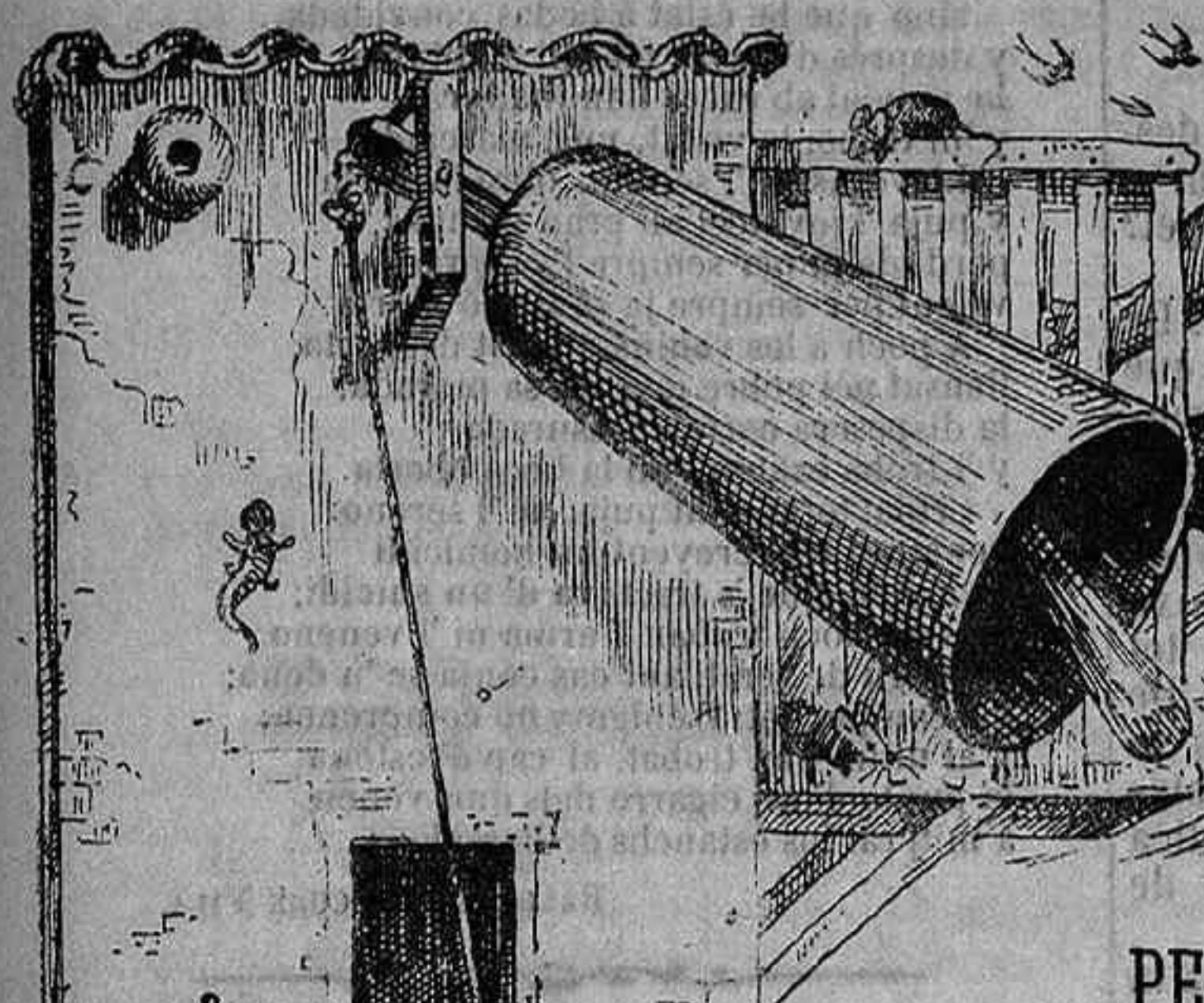

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

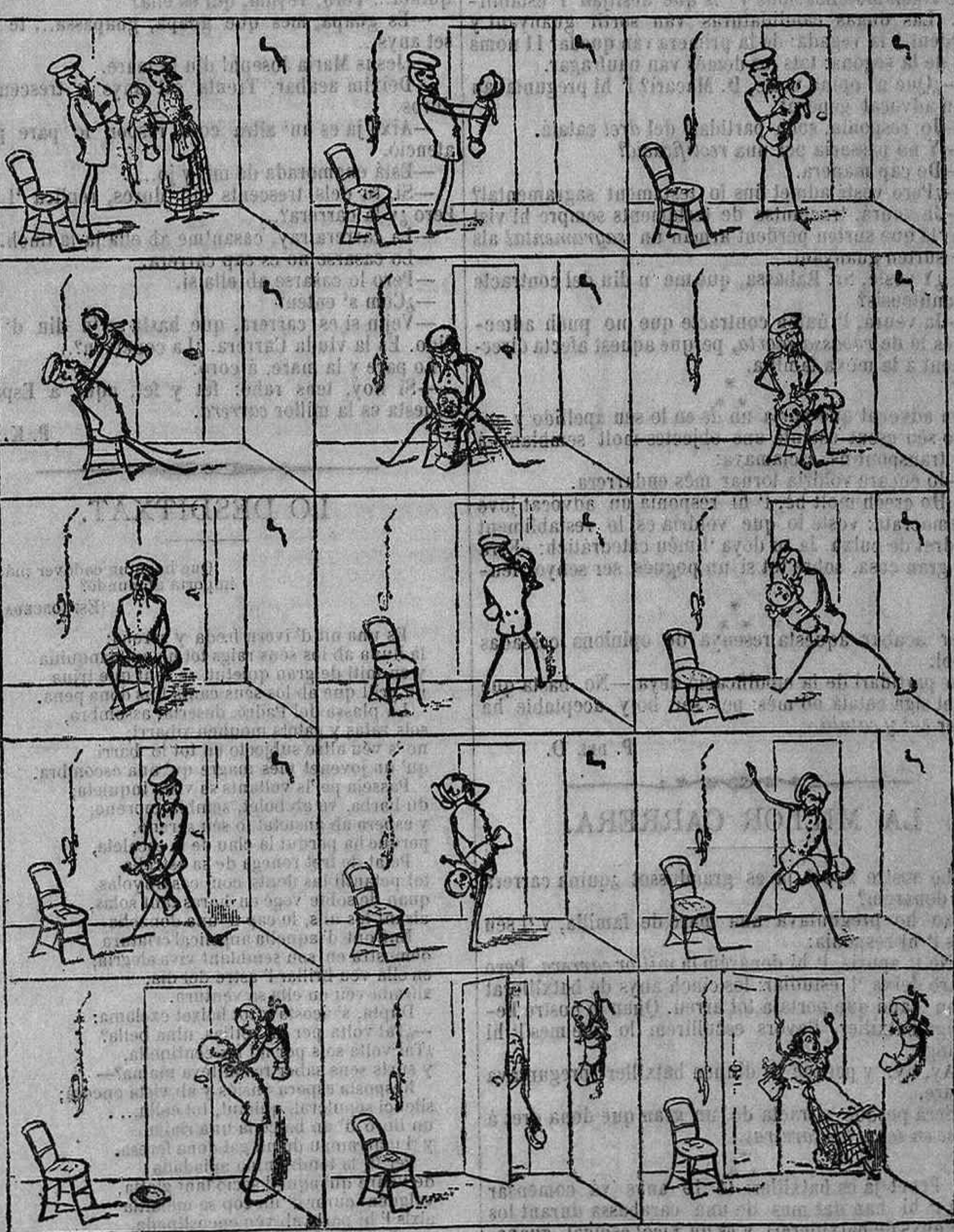
PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

QUI AB CRIATURAS S' EMBOLICA...

(ESPLICACIÓ DEL GRABAT.)

- 1.er—Senyor Roch: «vol ferme 'l favor de tenirme 'l noy que m' arribo fins à plassa?—2.^{on}—Ola, compàñero, ¿qué tal, com estém?—3.er—Ja tornarà aviat la mama; vaja, no sigas plora-micas.
4.^{rt}—Las...—campanas... de... Sa...lom...—5.^{nt}—Ah! Ja 'u entench, vols anar á terra una miqueta. No renyirém per tant poca cosa.—6.e—Ay, mestre, me sembla á mi que no serém gayre amichs!
7.e—Potser té mal de ventre, pobra criatural!—8.e—[Quina criatura més empipadora! Ja 'm comensa á fer tres cosas.—9.e—Per ménos de un quarto 'l llensarial!
10.e—Ay, si fosses fill meu!...—11.e—Com hi ha mon, m' hi bén embolicat!—12.e—Tè, per are béute aquest ou.
13.e—Ja t' arreglaré. Are plora fins que t' escanyis!—14.e—Vaja, estiga bonet, y no s' hi cansi.—15.e—Reyna Santíssima! Ay lo fill meu del meu cor!

(Aquesta lámīna ha sigut reproduida del FLIEGENDE BLATTER, (fullas volants) periódich satírich de Munich).

QUESTIONS DE DRET.

La batalla está empenyada entre 'ls que volen deixar lo dret català tal com se troba y 'ls que son partidaris de modificarlo. Los primers diuhen:—«Per mor' de Déu y dels sants no 'l toquéu....»

Y 'ls altres responen:—«Teniu rahò: es una cosa tant vella y tant gastada, que si s' arriba á tocar se desfará en pols.»

Los primers replican:—«Es l' únic monument que conserva'l caràcter de Catalunya: trayeu la constitució de la familia y de la propietat tal com avuy se troben, que 's tal com ho tenian estableert los nostres revesavis, y Catalunya haurá desaparescut.»

Y 'ls segons responen:—«Y 'l progrés? Y la ciencia moderna?»

Y la majoria del pùblic, mentres tant, arrosta las espàtulas y murmura:

«¡Qué volen ferhi! No hi entenç res.»

Y es veritat. La majoria se serveix del dret català, per lo mateix que lleixeix lo Brusi tot prenent lo xocolata: no perque hi trobi cap gust, sino per rutina.

—Lo meu pare aixis ho va fer, y aixis ho faig jo. Aquesta es la sèva màxima.

No 'ls demanéu cap mès rahò ni moral, ni filosòfica, ni social. Per la majoria, ab lo dret succeheix com ab lo vi. Com mès ranci millor.

En cambi hi ha altres temperaments, pels quals lo dret es com la cansalada. Rància no pot anar. Com mès fresca mès gustosa.

Es una qüestió aquesta que s' ha de deixar que 'ls advocats de Cat lunya la dicerneixin, després de discutirla y de treure'n la pols, suposant que 'ls advocats la examinarán baix un punt de vista convenient per la societat, y no baix l' aspecte *especulatiu*, de que com mès enredada siga una legislació, mès plets s' arreplegan, y mès costas se cobran. Aquí 's tracta de desfer un embolich y de capellar fi.

De totes maneras en lo colègi dels advocats de Barcelona vá haberhi una batalla molt renyida, entre 'ls que volen modificacions y 'ls que desitjan l' estabilitat. Las dues candidatures ván sortir guanyant y perdent a la vegada: de la primera ván quedar 11 noms y 7 de la segona: tots los demés ván naufragar.

—¿Qué n' opina vosté, D. Macari? l' hi preguntavan a un advocat geperut.

—Jo, responia, soch partidari del dret català.

—Y no passaria per una rectificació?

—De cap manera.

—Pero vosté admets fins lo testament sagramental?

—Ja veura, tractantse de testaments sempre hi vist que 'ls que surten perdent arman un *sagramental* als que surten guanyant.

—Y vosté, Sr. Rabassa, que me 'n diu del contracte de enfitusis?

—Ja veurá, l' únic contracte que no puch admetre es lo de *rabassa morta*, porque aquest afecta directament a la mèva família.

Un advocat que porta un *de* en lo seu apellido y qu' en lo seu escut ostenta uns objectes molt semblants a uns transportins, esclamava:

—Jo encare voldria tornar mès endarrera.

—Ho crech molt bè, l' hi responia un advocat jove y demòcrata: vosté lo que voldria es lo restabliment del dret de cuixa. Ja 'u deya 'l meu catedràtic: «Fòra una gran cosa, sobre tot si un pogués ser senyor feudal!»

Per acabar aquesta ressenya de opinions cassadas al vol:

Un partidari de la modificació deia:—No basta que 'l dret siga català no mès: per ser bò y acceptable ha de ser *clà y català*.

P. DEL O.

LA MILLOR CARRERA.

—Lo nostre Pepet ja es grandussot ¿quina carrera l' hi donarem?

Això ho preguntava una mare de familia, y 'l seu espòs l' hi responia:

—No t' apuris, l' hi donarem la *millor carrera*. Pero per are deixa 'l estudiar: los cinch anys de batxillerat son un camí que porta á tot arréu. Quan lo nostre Pepet siga batxiller, llavors escullirém lo que mes l' hi convinga.

—Ay, ay, y perquè 'u diuhen batxiller? preguntava la mare.

—Será perque 's tracta de un grau que dona dret a ficarse en totes las carreras.

En Pepet ja es batxiller. té 19 anys (vá comensar tart y l' hi han dat mes de una carabassa durant los cinch anys de batxillerat), y es un xicot espigat, guapo,

elegant, pero científicament un d' aquells que 'n diuhen «*mucha planta y poca uva.*»

Això si, tè mon y travessura: coneix la naturalesa intima de las donas, y la ciència de las carambolas. Baix aquest concepte es una notabilitat. Y fins se diu que una viuda *jamona...*

Pero no adelantém los successos.

Nova conversa del pare y de la mare que 's desvetllan per la felicitat y la ventura del seu fill únic.

—Are qu' es batxiller? que 'n fém del nostre Pepet? pregunta la mare.

Y comensan á passar revista á totes las carreras. De aquesta inspecció resulta que hi há mès advocats que plets, mès notaris que notàries, mès metges que malalts, mès inginyers de totes menes que plassas desocupadas. Y saltant de las carreras literarias al comers, troban que mitja dotzena de capitalistas lo monopolisan, y que 'ls peixos grossos se menjan als xichs, això no contant ab las disposicions del govern, que tot sovint se xucla l' agua y deixa 'ls peixos en sech. De l' industria no cal parlarne, per que devegadas lo ministre ab una escuinada librecambista apaga totes las fogaynas de las fàbricas Y en quan á la política qui es que s' hi enreda, sent mès las temporades de dejuni que las de menjar?

—Y donchs que 'n farérem del nostre fill? pregunta la mare verdaderament aterrada.

Lo mateix Pepet vá cuidarse de treure 'ls lo mal temps, presentantse, quan menos s' ho esperaven los seus pares, ab una pretensiò estranya.

—Vinch á participarlos, vá dir, que voldria casarme.

Pare y mare ván quedarse com qui véu llumanetas.

—Com s' enten? digué 'l pare.

—¿Y ab qui vols casarte? pregunta la mare curiosa, com totes las donas.

—M' ha sortit un bon partit, y 'm sembla qu' es del cas aprofiitarlo.

—Pero qu'has perdut l' enteniment, Pepet?

—L' enteniment m' ho fá dir.

—Un jove com tú, qu' encare no has corregut la quinta... Pero, veyám, qui es ella?

—Es guapa, mès que guapa, guapassa... tè trenta set anys...

—Jesus María Joseph! diu la mare.

—Deixim acabar. Trenta set anys y trescents mil duros.

—Això ja es un' altra cosa, respon lo pare parant atenció.

—Està enamorada de mi, y jo....

—Si, tú dels trescents mil duros, replica 'l pare. Pero y la carrera?...

—La carrera ray, casantme ab ella ja la tinch.

—Lo casarse no es cap carrera.

—Pero lo casarse ab ella sí.

—Com s' entén?

—Vejin si es carrera, que hasta se 'n diu d' apellido. Es la viuda Carrera. ¿La coneixen?...

—Lo pare y la mare, á coro:

—Si noy, tens rahò: fet y fet, aquí á Espanya, aquesta es la millor carrera.

P. K.

LO DESDITXAT.

Que haya un cadáver más ¿que importa al mundo?

(ESPRONCEDA)

Es una nit d' ivern freda y serena; la lluna ab los seus raigs tot ho emblanquina y en mitj de gran quietut, se sent que trina un grill que ab los seus cants fins dona pena.

La plassa del Padró, deserta, assombra, sols rats y gatots mouhen xibarri;

no 's véu altre subiecte en tot lo barri qu' un jovenet mès magre qu' una escombra.

Passeja pe 'ls voltants sa vista inquieta; dú barba, vá ab bolet, sembla moreno; y espera ab ansietat lo seu sereno, porque ha perdut la clau de la escaleta,

Pelet de fret renega de sa estrella tot petantli las dents com castanyolas, quan de sobte vegé en horas tant solas, alsant los ulls, lo cap d' una donzell.

Enfront d' aquella angelical criatura demostra en son semblant viva alegria; en ella véu brillar l' astre del dia,

xifrade véu en ella sa ventura.

Dupta, s' acosta y tot baixet exclama:

—¿Tal volta per mí vetllas, nina bella? ¿Tal volta sola per mí fas centinella,

y surts sens saber res la tèva mama?

Resposta espera ansios y ab vista encesa; silenci sepulcral, quietut, tot calla....

un lloro d' un balcó fá una rialla y 'l marramau de un gat dona feresa.

Per si, la tendre nina apiadada de veure qu' aquell socio tant glatia, volgunt curar d' un cop sa malaltia això l' hi parlà ab véu encostipada.

—Donzell, lo bon donzell, bona l' hēu feta;

no surto pas per vostra cara hermosa ni per mirar vostra figura ayrosa, si això vos creyau no teniu xaveta.

Lo principal motiu de ma sortida á pendrer á aquesta hora l' aura pura, no es pas perque 'm reclami ab suau ternura, cap amor, que per mí tots son mentida; sino que he estat á bodas convidada, y després d' haver fet mil diabluras, he menjat ab excés llaminaduras y 'm trobo, la vritat, mitj marejadada.

Llavoras vèl sereno, obra la porta y puja 'l jovinel ab gran recansa, perduda ja per sempre l' esperança; veient per sempre ja sa ilusió morta.

A poch á los vehins un crit desperta, llenys pèl pobre jóve en sa morada; la dispesera corra apresurada y 'l troba exànim, ab la boca oberta.

Crida: tothom hi puja; vèl sereno: penetren tots creyent un homicidi y veuen que 's tractava d' un suicidi; mes en lloc troben l' arma ni 'l veneno.

Ningú de semblant cas conta se 'n dona; buscan per tot; l' enigma no comprenen; y al últim han trobat, al cap d' estona, la punta d' un cigarro dels que venen a mitj ral los estanachs de Barcelona.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Fàcil ha de ser avuy la nostra ressenya. Lo Teatro Principal fá com los guetos, se cansa de tot. Sense despedirse de ningú, a la francesa, se 'n vá anar la companyia dramàtica, y vá venir a sustituir-la una companyia d' òpera formada ab alumnos de la Acadèmia Melodramàtica. La Lucia vá ser l' obra escollida pèl sacrifici. Hi ha que dir no obstant, que algunas parts com la tiple Sra. Tresols, y 'l baix Sr. Saprisa relativament ván portar-se bè. Lo tenor té algunes condicions; pero era la primera vegada que sortia á les taules, y no sabia que ferse dels brassos, ni de la véu. Esperem que 'l Principal tornarà per la sèva fama, y 'ns donarà aviat lo gran ball y la companyia d' òpera italiana que 'ns té promesos.

Al Liceo la despedida de 'n Barbacci ab lo Mefistofelés vá donar una bona entrada. Per lo demés la companyia dràmatica ha fet lo gasto posant «El octavo no mentir», «La mitja taronja», «La careta verde» etc. etc. Los aficionats al melodrama ja cal que 's preparin, puig diumenje á la tarda anirà «El cuchillo de plat» que tant èxit vá obtenir l' any passat en lo Teatro Espanyol.

Al Circo ván intercalant sarsuetas vellas ab la Voz pública, y fent molt bonas entradas.

En Fontova de Romea vá donar dilluns lo seu benefici, estrenant un monòlech original d' ell mateix, titolat: «505». Allá veurán un municipal perfectament caracterisat, que explica las sèvases glòries y fatigas. Lo monòlech es un rasgo de bon humor.

Las companyias domingueres del Passeig de Gracia s' han aumentat ab una de nova que treballa en lo Tivoli baix la direcció de D. Lluís Obregón. Diumenje passat vá posar Otello y vá ser molt ben rebuda.

Finalment, una societat particular vá estrenar lo dissapte una parodia de 'n Còdolosa, que vá obtenir aplausos.

Tal es, senyors, lo balans de la setmana. Si no troben alguna major amenitat en la revista, no 'm donan pas la culpa á mi, sinó á las empresas.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Carlos XII durant una de las sèvases campanyas dictava una carta al seu secretari al mateix temps que queya una bomba y estallava en la tenda al costat del escribent, qui donava plé d' espant un salt endarrera.

—¿Qué tens? vá preguntarli 'l rey.

—Pero senyor... ¡la bomba! ¡la bomba!...

—Y qué tè que veure la bomba ab la carta que are 't dicto? Continua.

Sobre la qüestió del cementiri, lo Dr. Golferichs, individuo que vá ser de la Junta durant molts anys fins á la sèva mort, quan sentia parlar de que 'l Poble Nou anava extenentse, deya:

—Y qué te que veure! No sembla sino que 'ls vius nos hajen de treure de casa nostra. Que se 'n vajan ells, que nosaltres hi hem sigut primer.

Lo secundo poeta Narcís Serra estant de guarnició a Valladolid, ab lo seu regiment de caballeria, havia acabat un' obra, y 'l comandant del seu esquadron y tots los oficials ván emprenyars en estrenarla.

La senyora del comandant vá encarregars del paper de primera dama, Serra del de galan jove.

Se feren molts ensaigs, tothom sabia 'l paper de memoria, y 'l dia de l' estreno una concurrencia brillant omplia 'l teatro.

Se començà la funció; y després de algunas altres vinguè una escena entre la dama y 'l galan jove. La dama s'perturbà y sense seguir a l' apuntador, en lloc de la tirada que l' hi tocava dir, se'n anà a una tirada molt semblant que hi havia al acte tercer. Los que havian assistit als ensaigs ho extranyaven; y Narcís Serra, en lloc de contestarli, segons la comèdia, improvisà la següent redondilla:

«Me dejais estupefacto:
¿cómo es posible señora
si lo que decis ahora
pertenece al tercer acto?»

Una riatllada general del públic, un gran aplauso, y la dama desmayantse varen ser l' inesperat desenllaç de aquell estreno.

ESQUELLOTS.

Història de un barco.

Arriba a Málaga, y no volen que desembarqui per que d'u un tripulant qu' està molt groch, y 's figuran que té la febre groga.

Las autoritats lo despatxan cap a Mahò, y un cop allí dos metges de la sanitat acreditan que l' home qu' estava groch no tenia més que l' fèl sobreixit.

La direcció ordena un nou reconeixement per cinch metges, y s' alcansa l' mateix resultat. Llavors lo barco descarrega al home del fèl sobreixit y se 'n torna a Málaga. Los malaguènyos també s' negan a rebre'l.

Davant de aquesta obstinació se 'n ve a Barcelona, y també l' hi tancan las portas.

Lo barco es l' *Ana de Sala*. Vaya una manera de rebre a las senyoras!

* * *

Pero mentres tant se reuneix la Direcció general, ordena la captura del home del fèl sobreixit y de totes las persones que ab ell s' han rossat; onze metges l' examinan, y l' dictamen de aquests onze metges concorda exactament ab los anteriors.

En tot això passan més de 20 días y l' barco no pot descarregar.

De manera que ab tantas anadas y vingudas, y ab tants desordens y dificultats no seria estrany que l' fèl sobreixit fos contagiós, y que l' agafés tota la tripulació, lo consignatari y fins l' amo del barco.

Dintre de pochs días, avants de que surti l' pròxim número de l' *Esquella*, ja baurà aparescut l' *Almanach de la Campana de Gracia*, ab vuit planas de caricatures de Apeles Mestres y vuit planas de text intencionat degut a més de 30 escriptors que ab això de tocar lo gènero satírich hi tenen la mà trencada.

No valdrà mes que un ralet.

Al Liceo se tracta de aumentar la subvenció a costas dels propietaris que tenen palco.

Es lo de sempre: lo xavo contra la pesseta; la butaca contra 'l palco.

Lo dia de Sant Tomàs havia de inaugurar-se la cascada del Parc, pero no podrà realisar-se l' inauguració perque 'ls escultors encarregats de les estàtuas, no volen construirlas, si l' Ajuntament no 'ls paga.

Doncs nosaltres que voldriam veure la cascada llena y acabada ab estàtuas y tot, en lo número pròxim indicarem la manera com podrà realisar-lo l' Ajuntament sense necessitat dels escultors ni de cap artista.

Quan l' Ajuntament s' empenya en alguna cosa se surt ab la seva, y lo qu' es aquesta vegada no ha de quedarse sense estàtuas.

Ja 'u veurán en lo pròxim número.

Se parla de si vindrà la Patti a cantar en lo Liceo. Tot consisteix en una cosa. La Patti demana dos mil duros per funció. No mes que dos mil duros.

Y això no es pás gran cosa; la qüestió depen de que en lloc de pagar a la Patti, algú no tinga de pagar lo Pato.

Al Hospital continua desempenyant tranquilament lo seu destino un hermano que temps endarrera va pègar a un estudiant.

Aquests son los hermanos que necessita un hospital com lo nostre.

Hermanos que ab una mà donguin una tassa de caldo a un malalt, y que ab l' altra mà descalabrin al pròxim.

Divendres passat anava en la tranvia de Sans un senyor ab un saquet y tres mil pessetas a dintre.

Y vels'hi aquí que un burot puja al cotxe, examina 'ls objectes, y com si sentís la farum dels diners, co-

mensa a rondinar, dihen que allò que hi havia al sach era contrabando, y que de totes maneres s' ho volia endur.

En quin temps hem arribat, que fins las pessetas resultan de contra-bando!

En Nova York se celebrava una vista y declarava com a testimoni un negre, a qui vá preguntarli l' president:

—Ha estat algun cop a presiri?

—Si senyor, dugas vegadas.

—Ja 'u deya jo, que per testimonis lo meu contrari no duria més que una càfila de perduts! vá exclamar l' advocat. Veyam, digui: ¿y quan temps vá estar vestit a presiri?

Lo negre vá respondre ab molta tranquilitat:

—La primera vegada una hora y mitja y la segona dues horas.

—¿Com s' enten això? vá preguntar l' advocat.

—Es molt senzill: jo soch manyá, y ván cridarme a posar forrellats al calabosso de un advocat qu' estava pres per haver fet un gran robatori.

Tota la concurrencia vá esclafir una gran riatlla.

Y ja que parlém dels Estats Units, acabém aquesta secció copiant un rötol que un rich comerciant va posar a la porta de la seva habitació, deixantla, al anar-se'n, oberta de bat a bat. Deya això:

«Avis als lladres.

«Totas las joyas, diners y objectes de plata y or quedan depositats en lo Banch. En las maletas y 'ls armaris no hi trobareu res més que objectes molt usats, y que no 'us servirán de res. Si dupteu de ma paura trobareu las claus a l' esquerra del gran mirlí del salò. També hi trobareu un bitllet de deu duros per indemnizaros de la pérdida de temps y del desengany que 'us emportareu. Una cosa vos demano, y es que avants de entrar vos aixuguéu los peus en l' estora que hi ha a la porta; y que si enceneu llum, feu de manera de no tirar tacas d' espelma sobre l' alfombra.»

QUÈNTOS.

Un comerciant crida al seu criat y l' hi diu:

—Anton, immediatament te 'n vás a la Plaça de Catalunya y deixas aquesta carta al correu.

Lo criat respon:

—Senyoret, ¿que haig d' esperar la contestació?

—Home, deya un jove, voldria escriure una carta a n'en Tomàs Rius, qu' es a Madrid; pero no sé la direcció.

—Això ray, l' hi fàs una carta suplicantli que te l' envibi.

—Y tens rahò.... No hi havia atinat.

Un capitalista va ferse fer un retrato al oli, y al observar que l' pintor estenia 'ls colors per la paleta, y 'ls anava arreplegant de mica en mica, l' hi digué:

—Home, una cosa m' disgusta.

—Digui.

—Que veig que aprofita molt las micas de color. Per mort de Déu, tractantse de una persona com un servidor, no mirí prim. Gasti color y no 's dongui tanta pena. Y després jo no haig de regatejarli l' compte.

—Voldria, deya un perdut, trobar alguna persona, que 's cuidés dels meus interessos.

—Tan rich t' has tornat? l' hi preguntava un amich.

—No m' has entès: voldria que aquesta persona s' encarregués dels interessos que dech als meus acreedors.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Tú, prima dos,—dom la dos prima.

—Ayl prima doble—s' ha fet a micas.

—¿Y cómo ha estat?—Res; jo hi tenia such de dos dos—permullá ab prima y ha anat per terra—prop de la eixida.

PERFECTÍSIM.

II.

Segona quan diu en Diego que té una casa a Verdú; y estich total que no hu per fer caritat a un cego.

PAU SALA.

MUDANSA.

Quan sento l' tot de total no m' tot d' ahont tot, perque un dia

me recordo que hi corris y per total hi prench mal

E. S.

ENDEVINALLA.

Tothom me vol en l' istiu, me desprecian en l' hivern, quan fà sol carinyo etern. si acas no 'n fà, rencor viu. No entenç d' això lo motiu ni perque m' tracian això. Si no pogués existir què foren tots? Pels tant sols: jo no sé ioh mon' que més vols si ab mi vius y morts sens mí.

FELIU FELIU.

CONVERSA.

—Qué tal. Ramon, ja ha vingut lo tèu pare?

—Sí, vá arribar ahir.

—Farás lo favor de donarli aquesta carta?

—Ja la pendré un altre hora qu' are no vaig a casa.

—No vés a casa, are? Ahont vés donchs?

—Vaig a veure l' Anton qu' està malalt.

—En quin carrer viu?

—En lo carrer de.....

J. E. PONTARRI.

TRENCA-CLOSCAS.

—Terals.... Ca!

Formar ab aquestas paraulas lo nom d' un home polítich.

CAU RECAU Y S. VICENS.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletras que llegidas horisontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla un abric; la 2.ª un animal; la 3.ª lo que tots tenim; la 4.ª un animal y la 5.ª una lletra.

LO DEL LLERBEGAT.

GEROGLIFICH.

Quima

L

I M 1808

I T T

Ar Tom Ay

L I O

L

vida

F. F.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ca-si-no.
2. IDEM 2.ª—Pól-vo-ra.
3. ENDEVINALLA.—Matò.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Lo dir de la gent.
5. TERS DE PARAULAS.—C I D
I B O
D O U
6. CONVERSA.—Olesa.
7. GEROGLIFICH.—Sense quartos no 's pot menjá.

ANUNCIS.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratissims, desde 2 rals fins a 18. Tot això ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'l s' y se convenceran que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustración, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegría, Chistes, Tío Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Encyclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con láminas a 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Gas-cabel 1 rs.—Se veuden llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

OPINIÓ DE BARCELONA.

—¡Vaja, que ja fora temps de que en aquesta casa hi fessem una bona llàmpiesa!